

PÄÄTOIMITTAJALTA

Vene kiikkuu ja keikkuu, nitisee ja natisee. Tuulen suunta vaihtelee ja ristiaallokko heittelee purtta. Pieni moottori on hyödytön, airoista ei ole apua, myötävuolesta ei voi edes haaveilla. Mitä pitäisi tehdä? Antautua aaltojen kannateltavaksi ja toivoa, että tulisi tyven ja kaikki taas tasaantuisi. Vai pitäisikö taistella kynsin hampain vastaan, etsiä vaihtoehtoja ja keinoja selviämiseen. Tai kenties ottaa joku ihan muu strategia, jättää vene, pelastaustua ja ryhtyä muihin hommiin, kenties sellaisiin, jossa on tukevaa maata jalkojen alla.

Sellaista tunnelmaa klinistä musiikkiterapiaa tekevien musiikkiterapeuttien, itsenikin, suunnalta kuuluu. Kun nyörejä kiristetään, tehdään isoja valtakunnan ja hyvinvointialueiden taseisia päätöksiä, on pienen yrittäjän paukut,

energia ja voimat koetuksella. Kiristyneessä taloustilanteessa terapioiden omavastuuosuudet voivat olla liian suuria asiakkaan maksettavaksi. Epävarmat ajat, muutokset tukijärjestelmissä, ruuan ja asu-
miskustannusten kallistuminen sekä yleinen huoli tulevaisuudesta pistävät ihmiset priorisoimaan asioita rankalla kädellä, oman terveydenkin kustannuksella.

Masennus on suurin kansantauti, lapset ja nuoret voivat huommin kuin koskaan, itsemurhat eivät ole vähenemään päin. Silti terapiaa tunnutaan ainakin maksusitoumusten perusteella tarvittavan vähemmän kuin vuosikymmeniin. Yhtälöhän ei ole kestävä, ja jossain kohtaa siitä ennustukseni mukaan maksetaan korkojen kanssa. Mutta se ei pientä veneilijää auta, varsinkin jos on perhe ruokitavana ja asuntovelat maksettava-

na. Mitä sinä tekisit? Taistelisitko, pakenisitko vai jähmettyisitkö?

Suurin osa meistä musiikkiterapeuteista on aidosti kutsumusammattissaan. Tämä ei ole ala, jolle ajaututaan tai jota lähdetään opiskelemaan, koska ei muuta keksitty. Lähes jokaisella meistä on henkilökohtainen palo asialle ja omakohtainen kokemus siitä, kuinka musiikki voi auttaa, tukea, kannatella, säädellä, luoda jakamisen hetkiä ja yhteenkuuluvuuden tunnetta, olla kommunikoinnin väline, esteettinen elämys, identiteetin muokkaaja ja jopa yksi elämän tärkeimmistä asioista, erottamaton osa meitä. Musiikkiterapeuttien ammatti-identiteettiin on siksi sekoittunut ehkä poikkeuksellisenkin paljon syviä tunteita. Teemme työtä persoonallamme, omista kokemuksistamme, ymmärryksestämme ja koulutuksestamme käsin, mutta myös meille rakkaan musiikin kautta.

Resilienssi on käsitteenä mielenkiintoinen ja nykyisin paljon tutkittu ominaisuus tai piirre. Se on kykyä selviytyä, sopeutua ja jopa vahvistua vaikeiden tilanteiden jälkeen. Hyvän resilienssin omaavalla henkilöllä on kyky mukautua muutokseen ja epävarmuuteen, taito nousta vastoinkäymisistä ja kääntää ne lopulta voitokseen. Se

on yksilön ominaisuus, mutta si-dottu ihmissuhteisiin ja elämäntilanteeseen, yhteisöön ja elämisen kontekstiin. Millainen resilienssi meillä musiikkiterapeuteilla on yksilöinä ja yhteisönä? Miten pysymme sietämään epävarmuutta ilman että lamaannumme? Miten voimme ylläpitää toivoa ja luottamusta tulevaan ja löytää ratkaisuja kunkin yksilölliseen tilanteeseen?

Haastankin meidät luovan terapia-alan edustajat pohtimaan, millaisia kaikenlaisia mahdollisuuksia tässä tilanteessa voi olla. Vaihtoehtoja on todellisuudessa nimittäin paljon enemmän kuin kolme! On niiden erilaisia yhdistelmiä, ammattikuntien rajapinnoilla toimimista, uusia avauksia ja innovaatioita, mahdollisuuksia yhteistyöhön ja kehittämiseen, kampanjoita ja projekteja, apurahoja ja tukimuotoja. Pidetään liekki elävänä, autetaan ja sparrataan toisiamme – nimenomaan haasteellisissa tilanteissa yhteisöllisyyden suuri voima on lohdullinen. Koska samassa veneessä tässä ollaan.

Tsemppitoivotuksin yrittäjänäpäivänä 5.9.2025, ensimmäisestä sähköisestä lehdestämme iloiten,

Kirsi Tuomi